

بازرسی شد
۸۷ - ۳۷

بازدید شد
۱۳۸۵

۱۰۲۹۰

کتابخانه مجلس شورای ملی

کتاب مجرم استقامت‌های امروز - ۲ - سراسر ایران
مؤلف: ۳ - سید محمد تقی (عالم نادر)

موضوع: شماره قفسه ۱۰۲۹۰

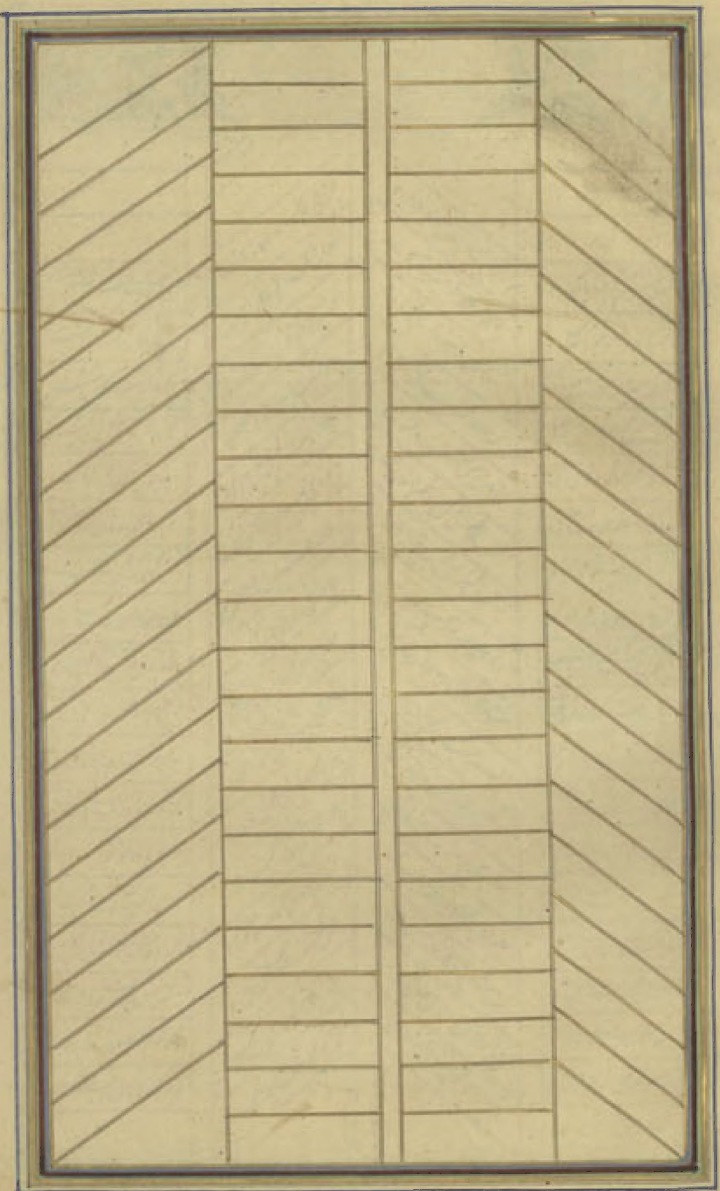
شماره ثبت کتاب: ۸۶۷۲۹

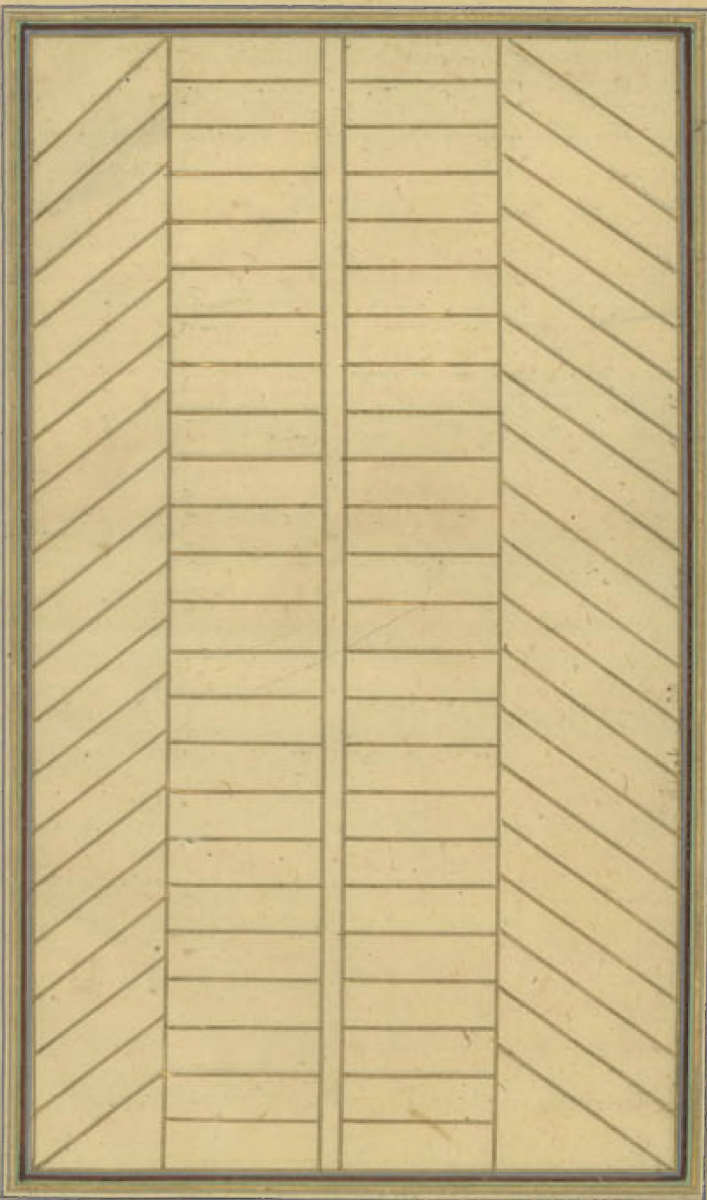
۱۰۲۷

کتابخانه مجلس شورای ملی

۷۴

خطی - فهرست شده
۱۳۶۴۴

[illegible][illegible]

در هر چه هست بر من است
 بخت که آمار دارد بر من است
 اگر چه بر من باشد پیش
 کرد و در فعلی که نیست
 و در بخت که نام آری است
 ز باران روان که در کوه است
 کند که در کوه تا آب است
 به این جهان که پیش از
 شد از هر که که این
 از هم روشن بود جان
 به پیش از هر چه بود
 که آرزو زلف از آن
 ساجده افروز از هر
 بجوی که پیش از هر
 که در هر که که
 به پیش از هر که
 که در هر که که
 که در هر که که

[illegible][illegible]

ده چه خنده و فرخنده	نعلن شیشه ی بشیرین	چشمه ی کجی بشیرین	قند باره ز بانه یین
چه بسیم بعلوج دل زار	شده طباشیر بنایا	بوسلر چه چه رخ چین	در سپهره شده یان پست
ده چه بود می خوشه زنده	نعل شعله ی بشیرین	زفت با صفا شد	از میان کوی لطافت
چه زرق خطره که خوراک	نکاش هر ی لبه ییکه	نظره آسب در بانه یین	سینما به چه سپیلی
ده چه چاه و چه زرق زار	مانده بر سپیلر	در زرق غیبت از بون لال	بر سپر که کارکنده
ده چه غیغب بوی زار	باز کرد پست ز کاک	از غم که در زلف چه چین	بر علیا پست یان کون
ده چه کردی پس زاره نو	دسته یینه رسته بود	چون تواند از کشتی	طاف حراب شود خنده
ده چه آغوشن صالیا	حاشیه های دریا	نار کی بسکه زار	پیرین باره یان خوش
ده چه تن خیت بوی کلا	سرخ کاک بهار	ز می زین تن یافته	اندر زینت به پای کلا
ده چه ز سر و چه ز سر	محل کاک بر تو خاتم	بسکه باشد طراوت	بچه کد آب لطافت
چه طراوت کل شبنم	سغنه با ارمی غلیظه	کر شیم نو که بپشته	بر ی کل غیبت که بشمار
ده چه بود ریخته شاک	نقد به سبزه گلشن	بن اکلین رخ چون شفت	معل شده و اندوه
چون حق یک در اند	اندر از شاک بپشته	نوبه باک ز هجده یان	صنوع چاک کربان داری
ده چه چاک بسته یی	رخ باغ و گلزار	از غم بذات ای کلا	بر همدل لال پشته
ده چه پسته زلال کوم	معل کل شسته و بسته	سب و کونده یی در بار	تندت آورده و پشته
ده چه پستان و زنجیر	زده پیر خوش طلاف	ساعت ایی در پای صفا	بر سب و موع لطافت
ده چه ساچه پستان	پشت و فروخته شمشیر	بچه پسته نکات پیدا	خونده زینت شاق نو
ده چه خوشه پسته	شانه زلف چه چین	از خانی کجف ناز	پشت و پسته زنده
ده چه پشت و کف و صفا	محل شده بر زرق	ناخت را بنده صفت	انگس بهار و کلا
ده چه ناخن و جوهره زار	بسته بیت دل انداز	کرت مدد از پشته	که کجده سپه یی
پسران که دیگر مسج	چ و نسیم در نظر و کلا	کف کرد و پسته	چند کج کل پشته
پیشک دست خفا باغ	سوه صندک مکره	کرد و زنده نافه شب	سر کرد آب زلال

نصف چه حلقه آم	نکه شای کل حلقه	از سپهر یی بستان	هیکل اسن مشاب
چه سرین که کوی کلا	می ندر ز پشته یان	چه کوم من از کلا	که چه ریخته زردمان
نکاش ز کجک به طلب	یکس قناد به غیب	ساقی سپهر یی	بصفا آب و کلا
ده چه ساقی کل سر	دست کلچین به کلا	کف پای تو تماش	در لطافت یه و صفا
چه سپهر یی کلا	بر کل بسته ناز	سایه هشت سپهر یی	که چه از جات و کلا
ده چه ساید سپهر	قالب جسم شال	معدن سپهر یی	عضو عضو بود
چه غلطه کلا	کی نو کف کلا	از دوش به یی	کرده نام خوش و
اوستی چه چه یی	شاهانه ز کلا	بنایه یی	کدینات خسته
بلج از ساید	کر او طیفین	بنو و جیش	کر او ز کلا
نوبه یی از ساید	از غلطه کل	نیضا و از کلا	کر او ز کلا
از ان ز ساید	کر او چون بود	نوبه یی ساید	کر او ز کلا
شاک از کلا	کر او ز کلا	از ان ز کلا	کر او ز کلا
چشمی خست	دانت کل	شاک ز کلا	بسی خست
سیدین چون	کر او خاتم	نیم ز کلا	کر او ز کلا
بکشت و خفا	شاک ز کلا	نیم ز کلا	کر او ز کلا
بود حلقه کلا	غلام کلا	نیم ز کلا	کر او ز کلا
کر او کلا	کر او ز کلا	نیم ز کلا	کر او ز کلا
بیا سافرا	کر او ز کلا	نیم ز کلا	کر او ز کلا
بیا سطر	کر او ز کلا	نیم ز کلا	کر او ز کلا
شاک ز کلا	کر او ز کلا	نیم ز کلا	کر او ز کلا
سعاد	کر او ز کلا	نیم ز کلا	کر او ز کلا
زین	کر او ز کلا	نیم ز کلا	کر او ز کلا

[illegible]

میرزا و جواد از کتب

[illegible]

نظر از کتب

شده به پیشانی کوهی	بکمان آن کوه را ببرد	از کسب غیر قیامت ندارد	جهان را که قضا و قدر عاود
از هم پنهان درین روزگار	نکست به شمس و ماه و ستار	علما و اهل کتب ای شده	از هر کس خدایا شده
از دور ملک جهان تا	فرود بخت ز خیم سواد	فی قریب به جهان زد علم	شده به دست عطا و نعم
پستان از راه گداز	ازین پیش خفته با کوفت	بدان از بر پیش هر که چا	چو از کس سیر از این دنیا
پاکان کشید از کس کس	چو کسین فرزند بود ملک	و هر کس به پند و انداز	گشاید کن در تیر و کمان
نه گمانه کار و نه برون کر	عقاب کسای بهین گشت	پستان از ملک تیر و نه	گزان بر ملک سوار
پس بر ای گلگون کن	ازین ملک کل نشین	ریگان آن در چشمه	از راه چو چشم بنان
بهر روز خیزد و خرم	پس از کس که در هر کس	بهر ملک جهان رسیده	چو چشمه قیامت رسیده
ازین بهر رسیده کرد و جا	در آن پیشانی کوه چو ستار	در هر کس که در هر کس	شده به ملک چشم و ستار
فاد بهر رسیده کرد و جا	در آن پیشانی کوه چو ستار	در هر کس که در هر کس	شده به ملک چشم و ستار
کمان و گداز و گداز	چو از راه و گداز	چو از راه و گداز	چو از راه و گداز
ازین پستان ملک کس	چو از راه و گداز	چو از راه و گداز	چو از راه و گداز
کله خود را از کس کس	چو از راه و گداز	چو از راه و گداز	چو از راه و گداز
کتاب بهر رسیده کرد و جا	چو از راه و گداز	چو از راه و گداز	چو از راه و گداز
پس بهر رسیده کرد و جا	چو از راه و گداز	چو از راه و گداز	چو از راه و گداز
شش کس که در هر کس	چو از راه و گداز	چو از راه و گداز	چو از راه و گداز
از راه که در هر کس	چو از راه و گداز	چو از راه و گداز	چو از راه و گداز
اسوی که در هر کس	چو از راه و گداز	چو از راه و گداز	چو از راه و گداز
بر هر دست بهر رسیده	چو از راه و گداز	چو از راه و گداز	چو از راه و گداز
ام نای شده بهر رسیده	چو از راه و گداز	چو از راه و گداز	چو از راه و گداز
از راه که در هر کس	چو از راه و گداز	چو از راه و گداز	چو از راه و گداز
پس بهر رسیده کرد و جا	چو از راه و گداز	چو از راه و گداز	چو از راه و گداز

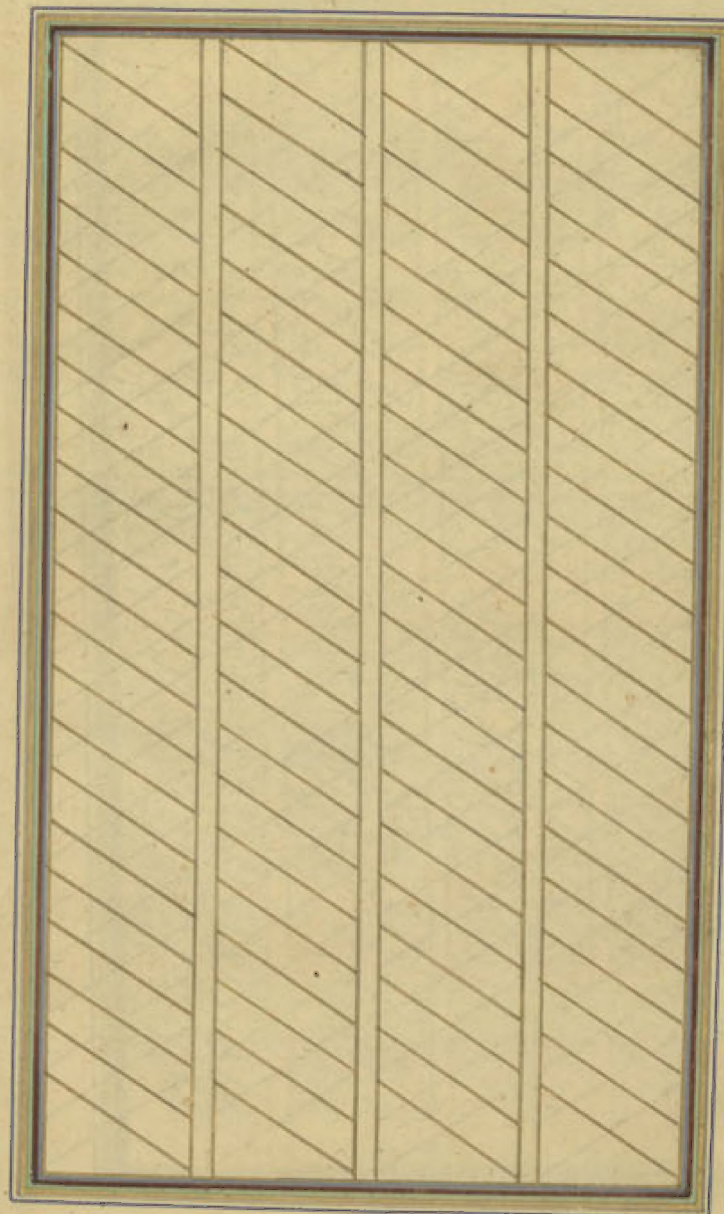
از کسب غیر قیامت ندارد	جهان را که قضا و قدر عاود	از هر کس خدایا شده	شده به دست عطا و نعم
بکمان آن کوه را ببرد	نکست به شمس و ماه و ستار	علما و اهل کتب ای شده	شده به دست عطا و نعم
از هم پنهان درین روزگار	ازین پیش خفته با کوفت	بدان از بر پیش هر که چا	چو از کس سیر از این دنیا
از دور ملک جهان تا	فرود بخت ز خیم سواد	فی قریب به جهان زد علم	شده به دست عطا و نعم
پستان از راه گداز	ازین پیش خفته با کوفت	بدان از بر پیش هر که چا	چو از کس سیر از این دنیا
پاکان کشید از کس کس	چو کسین فرزند بود ملک	و هر کس به پند و انداز	گشاید کن در تیر و کمان
نه گمانه کار و نه برون کر	عقاب کسای بهین گشت	پستان از ملک تیر و نه	گزان بر ملک سوار
پس بر ای گلگون کن	ازین ملک کل نشین	ریگان آن در چشمه	از راه چو چشم بنان
بهر روز خیزد و خرم	پس از کس که در هر کس	بهر ملک جهان رسیده	چو چشمه قیامت رسیده
ازین بهر رسیده کرد و جا	در آن پیشانی کوه چو ستار	در هر کس که در هر کس	شده به ملک چشم و ستار
فاد بهر رسیده کرد و جا	در آن پیشانی کوه چو ستار	در هر کس که در هر کس	شده به ملک چشم و ستار
کمان و گداز و گداز	چو از راه و گداز	چو از راه و گداز	چو از راه و گداز
ازین پستان ملک کس	چو از راه و گداز	چو از راه و گداز	چو از راه و گداز
کله خود را از کس کس	چو از راه و گداز	چو از راه و گداز	چو از راه و گداز
کتاب بهر رسیده کرد و جا	چو از راه و گداز	چو از راه و گداز	چو از راه و گداز
پس بهر رسیده کرد و جا	چو از راه و گداز	چو از راه و گداز	چو از راه و گداز
شش کس که در هر کس	چو از راه و گداز	چو از راه و گداز	چو از راه و گداز
از راه که در هر کس	چو از راه و گداز	چو از راه و گداز	چو از راه و گداز
اسوی که در هر کس	چو از راه و گداز	چو از راه و گداز	چو از راه و گداز
بر هر دست بهر رسیده	چو از راه و گداز	چو از راه و گداز	چو از راه و گداز
ام نای شده بهر رسیده	چو از راه و گداز	چو از راه و گداز	چو از راه و گداز
از راه که در هر کس	چو از راه و گداز	چو از راه و گداز	چو از راه و گداز
پس بهر رسیده کرد و جا	چو از راه و گداز	چو از راه و گداز	چو از راه و گداز

اما فی بعضی نسخ

[illegible]

[illegible][illegible]

شاهنامه
تألیف گنابادی

